

# MAXIM.

## CHLAPEC, KTORÝ PREŽIL

**Prežil si toho viac, ako ktorýkoľvek mladý človek v jeho veku. Má len 21 rokov a nikto z nás si nič z toho, čo sa mu stalo nevie ani len predstaviť. Hovoríme o Maximovi, chlapcovi, ktorý prežil vážny úraz.**

Po stretnutí s ním môžeme povedať, že Maxim je mladý muž, výnimočný človek, ktorý napriek nešťastnej nehode a naozaj malej nádeji na život, je tu, medzi nami. Ide z neho úžasné odhodlanie, neuveriteľný optimizmus a zmysel pre humor. Na celé obdobie sa pozerá s veľkým nadhľadom. Má svoje plány, ciele a chce sa v živote napriek všetkému a v rámci svojich možností posúvať ďalej.

## ČO SA VLASTNE STALO?

Zo slov mamy vieme, že k nehode došlo na lyžovačke v Taliansku, keď mal Maxim 14 rokov. Tá sa mu stala osudnou. Napriek tomu, že bol Maxim výborný lyžiar, bol veľmi energický a dynamický chlapec. V nešťastný deň Maxim nezvládol zákrutu a narazil do stromu.

**„Bolo náročné vidieť syna bezvládne ležať na snehu. Maxim stratil vedomie. Prosila som Boha a zvolávala všetkých svätých, aby to Maxim prežil.“** Z týchto slov mamy behá mráz po chrbte.

Po prevoze vrtuľníkom do najbližšej nemocnice sa začal zápas o Maxi-



mov život. Po všetkých vyšetreniach išlo o boj s časom. Prvých 24 hodín bolo rozhodujúcich. Ako sa po pár dňoch ukázalo, Maxima nevedeli prebrať z umelého spánku a bol v stave bdelej kómy. Nikto z nás si nevie predstaviť, aké pocity prežívala jeho mama a čo všetko jej pri pohľade na jej syna bežalo hlavou.

Po dvoch týždňoch Maxima previezli do Národného ústavu detských chorôb v Bratislave, kde sa o neho starali na oddelení Detskej kliniky anesteziológie a intenzívnej medicíny. Rodičia sa tiež mohli postupne začúť do všetkých dôležitých činností pri starostlivosti o svojho syna.

Po mesiaci od úrazu Maxima preložili na oddelenie neurológie, kde s ním už bola na izbe aj mama. Maxim sa nehýbal a potreboval celodennú starostlivosť. Mama s ním, po dohode s lekármi, cvičila a stimulovala jeho zmyslové orgány podľa konceptu „Bazálnej stimulácie.“ Maximova izba sa zmenila na miesto, kde sa cítil ako doma. Oblepili ju plagátmi rodiny, obľúbených hercov, filmov, jedál. Stimulovali jeho zmysly počúvaním známej hudby, nahrávok od spolužiakov a veľa sa mu prihovárali a spomínali na spoločné zážitky. Terapeutické cvičenia boli tiež veľmi potrebné na zachovanie starých pohybových vzorcov.

**„Maximov úraz nás spomalil. Napriek tomu, že výsledok bol neistý, bola som pokojná a vedela som, že všetko a všetci potrebujú svoj čas.“** spomína s odstupom času mama.

Práve táto situácia pomohla Maximovej rodine vnímať v živote to podstatné, prehodnotiť priority a sústrediť sily na jej zvládnutie. Pochopili, že ne-



bolo kam sa ponáhľať a že je potrebné tešiť sa z každého dňa, sústrediť sa na malé a postupné kroky, nemať nereálne očakávania a nechcieť vidieť

výsledky hneď. Všetko potrebovalo svoj čas. V týchto chvíľach máme pomohla rodina, priatelia, viera a modlitba. Za to je vďaka.



Po niekoľkých týždňoch na neurológii išiel Maxim s mamou do špecializovaného liečebného ústavu Marína v Kováčovej, kde absolvoval množstvo terapií. Posledný deň pred odchodom domov sa stal zázrak. Maxim sa prebral z kómy, ktorá trvala takmer štyri mesiace. No stále mal pred sebou dlhú cestu. Ďalšieho pol roka trvalo, kým sa znova naučil chodiť. Vďaka jeho húževnatosti a priebornosti sa mu to podarilo. Mal mnoho cieľov, chcel sa vrátiť k športu, medzi kamarátov, čo ho neustále poháňalo dopredu. Po roku sa Maxim vrátil do školy a teraz v máji 2022 zmaturoval na Strednej odbornej škole pedagogickej a sociálnej v Bratislave v odbore sociálny pracovník.

Sedem rokov trvala jeho cesta, ktorá nebola vôbec jednoduchá. Prešiel si množstvom cvičení, terapií, stretnutí, ktoré mu s pomocou lekárov, skvelých ľudí a hlavne s pomocou láskavej mamy, starostlivého otca a rodiny pomohli dostať práve tam, kde je. **Len tak ďalej, Maxim! Máš náš obdiv.**